

АННА

— Анно, зайди-но до мене після зміни! Треба дещо обговорити.

Я зав'язала на талії фартушок і ще раз обійшла залу, поки не з'явилися перші клієнти. Я знаю, що Тоні хоче мені сказати, підслухала його вчорашню розмову. Що ж, давно пора.

Упродовж останніх трьох місяців наш «Білий» очолює перелік найкращих ресторанів Тулузи. Тут і раніше гостей не бракувало, а тепер заклад просто переповнений. Не встигаю прибрати столик, як хтось уже за нього всівся. Я обслуговую відвідувачів одна. Тоні зволить допомогти, лише коли йому більше нічого робити.

Минулого понеділка, коли я принесла крем-брюле до шостого столика, мені раптом заклало вуха, потемніло в очах, ноги обм'якли. Десерт опинився в замовника на голові, а я — у кабінеті шефа.

Він почав кричати. Я вже звикла до такого і знаю, що це ознака хвилювання. Якось він зізнався, що має рідкісну аномалію *situs inversus*: його внутрішні органи

розташовані навпаки — серце праворуч, а печінка ліворуч. Вочевидь, та аномалія впливає й на спілкування.

— Анно! Що ти витворяєш?

— Вирішила трохи зомліти.

— Але навіщо ти це робиш?

— Що за питання! Задля розваги. Щось у нас надто тихо сьогодні, правда?

Він тяжко зітхнув, вгамовуючи гнів, і перейшов до фази співчуття.

— Ну, як ти?

— Уже краще, зараз повернуся.

— Облиш, я дам собі далі раду. Але завтра мусиш бути, о'кей?

— Хіба я коли-небудь прогулювала?

Він усміхнувся. Я скористалася ситуацією.

— Тоні, я втомилася. Мені скоро сорок, я вже не можу працювати в такому ритмі. Було б і справді непогано, якби ти найняв ще когось.

— Знаю, знаю, ти вже казала. Подивлюся, що тут можна вдіяти.

Він схопив телефон і набрав свою коханку Естель, щоб повідомити, як йому закортіло цієї миті опинитися в її трусиках. Я зробила висновок, що нашу розмову завершено.

Сусід Поль стверджує, що мені варто змінити місце праці. Він успадкував батькову тютюнову крамницю

і тепер, вочевидь, переконаний, що роботу приносять лелеки, які вчасно переорієнтувалися, коли капуста і трояндові кущі почали витісняти їх із ринку поставання дітей.

Річ у тім, що я більше нічого не вмію. Так, я вивчала бухгалтерський облік і управління підприємством. Проте в останній день іспитів дізналася про вагітність. Матіас заробляв непогано, тож ми вирішили, що я дбатиму про Клої. Через три роки вона пішла в дитячий садок, а я подала документи на десятки різних бухгалтерських і управлінських вакансій. Під час першої ж співбесіди я зрозуміла, що маю суттєві недоліки: у мене цілковитий брак досвіду, я три роки бавила дитину і мені вистачає зухвалості відповісти «ні» на запитання «чи у вас є хтось, аби в разі нагальної потреби побути з дитиною?». Я не була варта й нігтя численних досвідчених і дипломованих претенденток, які, на відміну від мене, переймалися не лише своєю маткою.

Тож я пристала на пропозицію Тоні, приятеля Матіаса, який тримав невеличкий ресторан. Перші сім років я працювала тільки в обідню пору й мала змогу більше часу проводити з доньками. Поки життєві обставини не змусили додати до моєї зміни ще й вечори.

Коли Тоні покликав мене в кабінет, я зачинила заклад, увійшла і всілася навпроти шефа.

— Анно, ти ж знаєш, як я тебе люблю.

Situs inversus. Справи кепські.

— Відколи ти тут працюєш? Уже років із десять?
— Чотирнадцять.
— Чотирнадцять, ото час летить. Пригадую, коли ти прийшла на співбесіду, ти була...

— Ближче до діла, Тоні.

Він потер скроні кінчиками пальців і зітхнув.

— Естель втратила роботу, я маю намір найняти її.

— Ох! Ти мене заспокоїв. Я боялася, що ти маєш для мене якісь погані новини! Зізнаюся — я думаю, що це не найкраща ідея, але, зрештою, це твоя проблема. Коли вона виходить?

Він захитав головою.

— Я хочу взяти її на твоє місце, Анно.

Минуло кілька секунд, перш ніж ці слова дійшли до мого мозку.

— Як це на моє місце? Ти не можеш так вчинити!

— Знаю, у мене немає жодних підстав звільнити тебе, хоч їх завжди можна знайти, якщо прискіпатися. Але я цього не робитиму, ти на таке не заслуговуєш. Тож маю пропозицію: ми розходимося полюбовно, за згодою сторін, і ти отримуєш від мене невеличкий конверт на знак подяки.

Не знаю, як довго я сиділа мовчки, без жодної реакції. Достатньо, аби подумати про рахунки, які ще не встигла сплатити. Достатньо, щоб уявити, як спорожніє і так бідний мій холодильник. Достатньо, аби зрозуміти, що листів із борговими вимогами побільшає. Достатньо,

щоб уявити обличчя дівчат, коли оголошуватиму їм, що я тепер без роботи.

— Ну, то що скажеш?

Я відсунула стілець і підвелася.

— Пішов ти нахер, Тоні.

ХРОНІКИ КЛОЇ

Насамперед хочу подякувати за всі ваші відгуки та коментарі. Коли я торік започаткувала цей блог, то навіть уявити не могла, що стільком людям буде цікаво читати думки ніякової сімнадцятирічної юначки. Спасибі. <3

Клої

Я поправила берет і востаннє зирнула на себе у дзеркало. Чудово. Надійно захищена макіяжем і червоною помадою на губах, готова зустрічати новий день.

Швидко пробігла сходами три поверхи, встромляючи у вуха навушники. Крізь розбиті двері внизу, яких так ніхто й не полагодив, уривався холодний вітер. Якби ж він міг вивітрити запах сечі.

Лілі вже чекала на автобусній зупинці. Вона помахала мені рукою, я не зреагувала і йшла собі далі. Сьогодні теж прогуляю.

Який сенс ходити до того ліцею? Моя доля давно визначена наперед. Через три місяці отримаю атестат із відзнакою й подамся на філологічний факультет. А у школі ноги моєї більше не буде.

Навчання у гіршому разі обходиться дорого, у кращому — усе одно достатньо грошей не принесе.

Учора вранці мамуся знову отримала рекомендованого листа. Вона пхнула його в шухляду, під штани, до інших, але я ж не дурна. Попри роботу в ресторані, вона ще й прасує сусідські речі. Я не можу вічно сидіти в неї на шиї. Наступного року піду працювати.

Я пройшлася вуличками, спостерігаючи, як оживає місто. У ранковому повітрі відчувалася надія. Можливо, це день, коли все зміниться. Зустріч. Ідея. Рішення. Від'їзд.

Щоранку я подумки занотовую олівцем свої мрії. І щовечора ці записи стираю.

Дорогою вітаюся помахом руки зі знайомими. За п'ять років, що тут мешкаю, знаю вже всіх. Лейлу, яка водить Асю та Еліаса до школи. Пані Лопез, яка п'є каву біля вікна. Ахмеда, який сідає у своє авто. Марселя, який вигулює двох песиків чихуахуа. Ніну, яка біжить, щоб не прогавити свого автобуса. Джордана, який марно намагається завести скутера. Людмилу з цигаркою біля входу до будівлі D.

— Я чекала на тебе, — сказала вона, відчиняючи двері.